

נתאספנו כאן ליום החודש השנים עשר של הצדיק רבי יוחנן באנון זצ"ל. אמרו חכמינו ז"ל בנמרא (שבת דף קנ"ג ע"א) "אחים בהספידא דהתם קאימנא", פירוש שהנפטר נמצא כאן בשעת החסד, ופירוש שני, "דהתם" כלומר בעולם האמת "קאימנא" אני עומד ואיני יכול לעלות אלא על ידי מעשיכם, ולכן צריך לומר דברי תורה, ודברי התעוררות, כדי להעלות את נשמתו, וכל מעשה טוב שיבוא על ידי זה, נזקף לזכות הנפטר, עליו השלום.

ובספר הקדוש קב הישר פרק ע"א מביא את הענין של תפלה בקברי צדיקים שלמדים מפרשת השבוע, וז"ל: "ויבא עד הברון" (במדבר יג, כב). ופרש רש"י: "מלמד שהלך כלב על קברי האבות להתפלל שם שיהיה נצול מעצת מרגלים". ומכאן נתפשט המנהג יפה שבְּיִשְׂרָאֵל, שאֲנַחְנוּ הוֹלְכִים עַל קְבָרֵי אֲבוֹת לְהִתְפַּלֵּל בַּיּוֹם שְׁמַת בּוֹ אָבִיו אוֹ אִמּוֹ.

נְשֵׁמוֹת הַצְּדִיקִים מְרֻגְשִׁים בְּצַעַר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִתְפַּלְלִים בְּעֵדָם.

ואף אם הוא במקום אחר באותו הפעם ב"אר-צייט" ואינו במקום ששוכב שם אביו או אמו, מכל מקום פשהלך על שאר קברי ישראל להתפלל, מכל מקום מתעוררים כל הנשמות שבגן עדן באותה התפלה, וסדנא דארעא חד הוא, ופרוש: וגוף הקרקע אחד הוא. שתקדוש ברוך הוא גור בן להיות נפשות הצדיקים מצויין על הקברות לטובת ישראל, שיהיו שומעין לתחנונות ותפלות ישראל הבאים להתפלל על הקברות. וכל מי שיש לו איזה צער – יבוא אל קברי אבותיו או שאר קברים ויודיע צערו להנפשות.

כי בעת שהנשמות הנפשות שומעין תפלתן של החיים המתפללין על צערה, אז עולין לרוחות שבגן עדן (זהר חלק ב דף קמא עמוד ב), והרוחות עולין אל חדרי גן עדן אשר שם נשמות הקדושות, ומעוררין האבות שבארץ ישראל, ושם משתחוים לפני כסא הכבוד ומתפללין על החיים, עכ"ל. ומבקשים מהנפטר הקדוש שיתפלל בעד עם ישראל שיזכו כל עם ישראל להתחבר להרשב"י ע"ה וילמדו כולם וזהר הקדוש ונזכה יחד להגאולה השלימה ברחמים אמין כ"ר.

באנו להספיד מעומקא דלבאי על האבידה הגדולה עם סילוקו של צדיק יסוד עולם, הגאון האדיר, המקובל האלוקי תלמיד הרשב"י רבן ומאורן של ישראל, רבי יוחנן באנון זצ"ל.

"הצדיק אבד ואין איש שם על לב... כי מפני הרעה נאסף הצדיק" ישעיה הנביא אומר (נז). ופירשו בזהר פרשת וישב (דף קפ). רבי יוסי פתח, (ישעיה נז) הצדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין כי מפני הרעה נאסף הצדיק. הצדיק אבד, בזמנא דקודשא בריה הוא אשגח בעלמא ולא הוי עלמא פדקא יאות, ואודמן דינא לשרייא על עלמא. בדין קודשא בריה הוא נטיל זכאה דאשתכח בינייהו, בגין דישרי דינא על בלהו אחרניו, ולא ישתכח מאן דיגין עלייהו.